

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobkyně: **E. s.r.o.**
zastoupena daňovým poradcem Ing. Miroslavem Řehounkem
sídlem Bystřice 1250

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2014, č.j. 21431/14/5000-14302-711615

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 9 (dále také jen „správní orgán 1. stupně“, případně podle kontextu jen „správce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

daně“, kterým je obecně označován i žalovaný, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění), ze dne 28.3.2014 č.j. 19111683/14/2009-24901-109510 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „platební výměr“), kterým jí byla vyměřena daňová povinnost k dani z přidané hodnoty za leden 2012 ve výši nadměrného odpočtu 125.242 Kč z původní výše nadměrného odpočtu 386.126 Kč.

- 2 Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když neuznal nárok na osvobození při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie dle ust. § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a rozhodl o snížení nároku na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty. Uvedla, že v rámci postupu k odstranění pochybností i v rámci daňové kontroly předložila správci daně všechny potřebné písemnosti a navrhla další velké množství důkazů, žalovaný však na základě těchto důkazů osvědčil pouze skutečnost, že žalobkyně nakoupila zboží – betonářskou ocel od dodavatele O., s.r.o., další předložené nebo označené důkazy správce daně neosvědčil či odmítl, přičemž nesprávně dospěl k závěru, že nedošlo k dodání betonářské oceli do Polska, a že tedy žalobkyně nemá nárok na osvobození od daně s nárokem na odpočet daně.
- 3 Žalobkyně k důkazům předložila mimo jiné faktury vydané včetně přepravních dokladů a prohlášení odběratele, že předmětné zboží převzal, bankovní výpis ze dne 31.12.2012 od banky Bank Zachodni WBK s.a., který potvrzuje úhradu za dodané zboží do jiného členského státu odběratelem, evidenci pro daňové účely za leden 2012, vydané faktury č. 20123001, 20123002, 2012003, 2012004, přepravní doklady, dodací listy, záznamy o provozu vozidel (evidenci pohybu vozidel z mýtné brány z území Polska), faktury za nakládky zboží (společnost S.P., a.s.) a označila jako důkaz výpověď svědka M.H. a svědeckou výpověď konkrétních řidičů přepravní společnosti. Žalovaný odmítl jako důkaz evidenci pohybu vozidel z mýtné brány s odůvodněním, že nejsou známy konkrétní adresy skladů, což však není zákonná podmínka pro osvobození a navíc jde o argument nezohledňující běžnou praxi, kdy dodané zboží může být vyloženo ve skladu dalšího obchodního subjektu. Dále žalovaný tento důkaz odmítl pro nezpůsobilost prokázat žalobkyni nebo odběratele. Uvedený důkaz koresponduje s daňovými doklady na nakládku zboží s tím, že pokud je na dokladech uveden subjekt, který zboží prodával žalobkyni, nejde o jinou transakci, ale o totožnou transakci, kdy nakládku zboží hradil dodavatel žalobkyně. Žalovaný nesprávně odmítl provést důkaz výsledkem konkrétních řidičů daných vozidel přepravce, naopak vzal za relevantní důkaz výpovědi majitele přepravní společnosti K.P., k té ale neměl přihlídnout, neboť není známo, kolik přepravních služeb tento poskytuje a zda je možné si všechny pamatovat, když dopravu sjednával odběratel. Žalovaný pak nepřihlédl k bankovním výpisům prokazujícím přesun peněžních prostředků odpovídajících daňovým dokladům, a to jen proto, že odběratel žalobkyně nespolutracoval s polskými orgány. To však nelze klást k tíži žalobkyně, jak bylo judikováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31.3.2011 č.j. 7 Afs 86/2010-91. S ohledem na své rozsáhlé podnikatelské aktivity je žalobkyně toho názoru, že přijala všechna přiměřená opatření, která lze při běžném podnikání požadovat, a pokud došlo v řetězci dalších dodávek k negativní skutečnosti a daň z přidané hodnoty nebyla na území Polska přiznána, nelze to přičítat k její tíži.

- 4 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou ve své podstatě stejné jako námitky uplatněné v odvolání, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že vycházel z množství důkazů, které následně vytvořily celkový obraz o provedené transakci. Žalobkyně v řízení tvrdila, že předmětné zboží přepravila prostřednictvím přepravní společnosti K.P. daňovému subjektu L.P. do Polska. Žalovaný však v rámci odpovědi na mezinárodní dožádání zjistil, že L.P. je nekontaktní, neprovozuje činnost a nepřiznal pořízení předmětného zboží od žalobkyně, přepravní společnost K.P. neposkytla nikdy přepravní služby žalobkyni a nepotvrdila ani přepravní transakce dle mezinárodních přepravních listů, které byly žalobkyni předloženy. Za účelovou označil žalovaný námitku žalobkyně, že je jí kladena k tíži procesní neaktivita odběratele zboží. Žalobkyně totiž není postihována za to, že odběratel neodvedl v Polsku daň z přidané hodnoty, pouze je konstatováno, že nesplnila podmínky pro osvobození dodání zboží do Evropské unie. K námitce, že žalobkyně předložila velké množství důkazů prokazujících uskutečnění daných obchodních transakcí a přemístění předmětného zboží do Polska, žalovaný uvedl, že samotná existence formálně bezvadných daňových dokladů neprokazuje přepravení předmětného zboží do Polska. Podle žalovaného lze z okolností jako fyzická neúčast žalobkyně při předmětném obchodu, nevědomost o uložení, skladování a předávání zboží, o uzavření kupní smlouvy a o navázání obchodní spolupráce s odběratelem, nejednání s přepravní společností, nepřesnost přepravních dokladů a dodacích listů, dovodit, že žalobkyně nemohla být při dodání zboží v dobré víře, a proto se nemůže dožadovat přiznání osvobození předmětné transakce od daně z přidané hodnoty. Své rozhodnutí žalovaný považuje za zákonné, když jsou zřejmé úvahy o hodnocení důkazů, zjištěný skutkový stav, právní rámec a zákonná ustavení, která byla na zjištěný skutkový stav aplikována.
- 5 Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 6 Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí:
- 7 Dne 27.2.2012 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2012, ve kterém uvedla nadměrný odpočet ve výši 386.126 Kč. Dne 5.4.2012 jí byla doručena výzva k odstranění pochybností, kterou jí byly sděleny pochybnosti o přijatých plněních a jejich použití pro ekonomickou činnost. Dne 11.4.2012 proběhlo ústní jednání, kde žalobkyně předložila ke kontrole doklady a písemnosti za zdaňovací období leden 2012. Dne 16.4.2012 byla žalobkyně vyzvána k prokázání předmětu zdanitelného plnění uvedeného na jednotlivých fakturách, k doložení smluv k fakturám, k předložení soupisu provozoven a evidence majetku. O reakci žalobkyně na výzvu byl dne 25.4.2012 sepsán protokol. Dne 31.5.2012 byla žalobkyně vyzvána k prokázání přijetí zdanitelného plnění od dodavatele O., s.r.o. a k prokázání osvobození při dodání zboží do jiného členského státu. O reakci žalobkyně na tuto výzvu byl dne 25.6.2012 sepsán protokol. Správce daně k odstranění pochybností zaslal žádost o mezinárodní výměnu informací týkající se dodání

zboží L.P. do Polska. Dne 6.11.2012 byl žalobkyni oznámen výsledek postupu k odstranění pochybností, tj. žalobkyni nebylo uznáno osvobození při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie. Žalobkyně navrhla pokračování v dokazování a k důkazům označila svědeckou výpověď M.H. ze společnosti I. spol. s r.o., který byl přítomen nakládce zboží, a doložila evidenci pohybu vozidel z mýtné brány na území Polska.

- 8 Dne 9.1.2013 správce daně zahájil daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty protokolem o ústním jednání. Zaslal žádost o mezinárodní výměnu informací do Polska ohledně přepravy zboží, dožádání Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, který provedl výslech svědka M.H., a zaslal výzvu k součinnosti Ředitelství silnic a dálnic ČR. Dne 25.2.2014 se uskutečnilo ústní jednání. Správce daně zjistil, že žalobkyně vykázala uskutečněná plnění do Polska pro daňový subjekt L.P. za prodej zboží – betonářské oceli č. FV 20123001 ve výši 327.902,27 Kč dne 10.1.2012, č. FV 20123002 ve výši 305.646,46 Kč dne 11.1.2012, č. FV 20123003 ve výši 331.143,54 Kč dne 26.1.2012 a č. FV 20123004 ve výši 339.727,47 Kč dne 31.1.2012.
- 9 Ve zprávě o daňové kontrole z 5.3.2014 správce daně k důkazům předloženým žalobkyní uvedl, že neprokazují uskutečnění konkrétního plnění pro konkrétního plátce a v rozsahu uvedeném na vydaných fakturách. Poukázal na to, že jednatel žalobkyně se obchodu fyzicky neúčastnil, nevěděl, kde přesně v Ostravě byla ocel uložena, skladována, předávána, zda byla uzavřena kupní smlouva, nevěděl, jakým způsobem a s kým byl obchod za odběratele dojednáván ani jak a kdy došlo k navázání obchodní spolupráce L.P. K bankovním výpisům správce daně uvedl, že neprokazují faktické dodání konkrétního zboží do Polska s přihlédnutím ke skutečnosti, že L.P. neprovozoval žádnou činnost. K prohlášení o převzetí zboží od L.P. uvedeného na fakturách správce daně uvedl, že prohlášením nelze ověřit, že bylo zboží přepraveno do země Evropské unie, když uváděná tvrzení navíc L.P. neprokázal svému místně příslušnému správci daně. K přepravním dokladům (CMR) správce daně uvedl, že neprokazují přepravu zboží do jiného členského státu, neboť žalobkyně žádným způsobem neprokázala, že se přeprava zboží uskutečnila, přepravu neobjednala, ani s přepravní společností nejednala, neúčastnila se nakládky ani vykládky zboží, ani přepravu nehradila. Předložila pouze polské mezinárodní nákladní listy (CMR) bez evidenčních čísel a bez údajů o konkrétním místě nakládky a vykládky. Jako předávající je na nich uvedena žalobkyně, ačkoli tvrdila, že ocel nepřebírala ani nepředávala. K dodacím listům správce daně uvedl, že je nelze použít jako důkaz o uskutečnění plnění vzhledem ke skutečnosti, že nebyla prokázána přeprava zboží do EU ani předání zboží. Samotná existence zboží neprokazuje, že bylo přepraveno na území jiného členského státu. K evidenci pohybu vozidel z mýtné brány na území Polska správce daně uvedl, že nejde o důkaz o přepravě betonářské oceli L.P. do Polska vzhledem ke skutečnosti, že konkrétní adresy skladů nejsou známy a na předložených sestavách se neobjevují u všech vozidel stejné trasy.
- 10 K důkazům získaným vlastní činností správce daně uvedl, že ani tyto neprokazují dodání zboží do členského státu Evropské unie. K odpovědi na mezinárodní výměnu informací z Polska správce daně uvedl, že příslušný finanční úřad nemohl ověřit přijetí a zaúčtování faktur L.P. ani ověřit, zda faktury zaúčtoval, v jaké výši, a zda bylo zboží přepraveno do země Evropské unie. Uvedený daňový subjekt se správcem daně od ledna 2012

nespolupracuje, poslední daňové přiznání podal v druhém čtvrtletí 2011, k 10.2.2012 mu byla zrušena registrace k dani z přidané hodnoty. Nebylo tedy prokázáno, že v prověřovaném období provozoval podnikatelskou činnost, ani že převzal zboží od žalobkyně. Zdůraznil, že je věcí žalobkyně, aby se snažila v rámci možností dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů, ta však žádné kroky v tom smyslu neuskutečnila. K odpovědi na výzvu k součinnosti Ředitelství silnic a dálnic uvedl, že z ní vyšlo najevo, že žalobkyní označená vozidla provozoval S.O.T.C K.P. z Polska, označené vozy se pohybovaly dne 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012 v úseku Vrbice – Bohumín či v úseku Bohumín – Vrbice. Nelze ověřit uskutečnění předmětné přepravy, neboť nejsou známy konkrétní adresy skladů. K odpovědi na dožádání Územního pracoviště Ostrava II Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj správce daně uvedl, že společnost I. spol. s r.o. nespolečně pracovala s žalobkyní, jednatel společnosti I. spol. s r.o. pouze potvrdil, že společnost O., s.r.o. je dodavatelem žalobkyně. Nelze to vzít jako důkaz, že žalobkyně dodala betonářskou ocel L.P. K odpovědi na dožádání Územního pracoviště Ostrava III Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj správce daně uvedl, svědek M.H. vypověděl, že s žalobkyní neobchodoval, zboží pro ni nepřebíral, má k dispozici pouze doklady (CMR, dodací listy) mezi společnostmi K. s.r.o., Interno s.r.o. (správně má být dle názoru soudu uvedeno I. spol. s r.o., jak je patrné z kontextu spisového materiálu), O., s.r.o. a S.P., a.s. Jeho svědecká výpověď není důkazem o dodání betonářské oceli žalobkyní L.P. K odpovědi na mezinárodní výměnu informací z Polska správce daně uvedl, že z ní nebyla prokázána přeprava předmětného zboží do jiného členského státu, neboť přepravce K.P. uvedl, že nikdy neposkytl transportní služby žalobkyni a nepotvrdil transportní transakce dle přepravních dokladů předložených žalobkyní.

- 11 K dani na vstupu správce daně uvedl, že z důkazních prostředků předložených žalobkyní osvědčil jako důkazy daňovou evidenci a daňové doklady přijaté pod čísly 20120021, 20120022, 20120023 a 20120024 s tím, že jednatel žalobkyně potvrdil sjednání obchodu s jednatelem společnosti O., s.r.o. Z důkazních prostředků získaných vlastní činností správce daně osvědčil jako důkaz odpověď Finančního úřadu v Třinci, že žalobkyně nakoupila zboží – betonářskou ocel od dodavatele O., s.r.o. Tato společnost potvrdila uskutečnění zdanitelného plnění pro žalobkyni. Sama předmětné zboží zakoupila od dodavatele I. spol. s r.o., přepravu pro žalobkyni nezajišťovala, žalobkyně si zboží odebrala z Ostravy – Kunčic.
- 12 Platebním výměrem ze dne 28.3.2014 č.j. 19111683/14/2009-24901-109510 správce daně vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za leden 2012 tak, že za zdanitelné plnění označil dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, základ daně stanovil na 1.329.152 Kč, daň na výstupu stanovil na 265.830 Kč, odpočet daně vyčíslil na 391.072 Kč, nadměrný odpočet vyčíslil na 125.242 Kč.
- 13 Žalobkyně podala proti platebnímu výměru dne 23.4.2014 odvolání. Nesouhlasila s tím, jak správce daně vyhodnotil provedené důkazy a jaké závěry z nich učinil. Navrhla, aby bylo doplněno dokazování svědeckou výpovědí řidičů, kteří v konkrétní den uskutečnili dopravu, jak je patrné ze záznamu o provozu vozidel a ze záznamu o průjezdu vozidel mýtnými branami. Tito řidiči jsou uvedeni na fakturách o nakládce zboží a měli by uvést, zda jsou zaměstnanci přepravní společnosti K.P., zda užívali vozidlo SPZ uvedené na faktuře a zda někdy v daném období jezdili do místa nakládky.

- 14 Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu 1. stupně s tím, že se podrobně vyjádřil ke všem v řízení předloženým důkazům a ztotožnil se s hodnocením důkazů, jak jej provedl správce daně. K návrhům na doplnění dokazování svědeckou výpovědí řidičů, kteří v konkrétním dni uskutečnili dopravu, uvedl, že nemá důvod je provádět, neboť daňové doklady za nakládku zboží se netýkají předmětného obchodu, týkají se společnosti S.P. a.s., která fakturovala společnosti I. spol. s r.o., což vyplývá i ze svědecké výpovědi M.H.. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že žalobkyně není postihována za nekontaktnost L.P. ani za to, že tento v Polsku neodvedl daň z přidané hodnoty, vysvětlil, že tyto faktory zpochybňují přijetí plnění od žalobkyně, a že tedy žalobkyně nesplnila podmínky pro osvobození dodání zboží do Evropské unie. Žalovaný závěrem uvedl, že dodržel základní zásady daňového řízení.
- 15 Stručně řečeno, z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobkyně správci daně předestřela skutkový stav tak, že společnost O., s.r.o. koupila betonářskou ocel od společnosti I. spol. s r.o. a následně ji prodala žalobkyni. Obchod mezi společnostmi O., s.r.o. a žalobkyní zajišťovala společnost I. spol. s r.o., jejíž jednatel M.H. betonářskou ocel za žalobkyni převzal. Následně žalobkyně betonářskou ocel prodala L.P. do Polska. Kupní cena byla uhrazena prostřednictvím banky Bank Zachodni WBK s.a. Převahu betonářské oceli do Polska objednal i uhradil L.P. u přepravce K.P.. Nakládku hradila společnost O., s.r.o., které při nakládce jednala za žalobkyni, když sama žalobkyně se nakládky neúčastnila. K nakládce došlo v areálu společnosti K.S. s.r.o. v Ostravě. K.P., respektive jeho řidiči, odvezli dne 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.12.2012 betonářskou ocel na území Polska, L.P. potvrdil převzetí zboží.
- 16 Z jednotlivých podkladů založených ve spisovém materiálu soud zjistil, že čtyři faktury, kterými žalobkyně prokazuje nákup betonářské oceli od O., s.r.o., jsou vystaveny dne 10.1.2012, 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012, obsahují variabilní symboly č. 123000002, 123000003, 123000004 (z faktury ze dne 10.1.2012 není zjistitelný variabilní symbol kvůli vadě kopie založené ve správním spisu), kupní cena za betonářskou ocel činila 66.958,49 PLN, 62.413,80 PLN, 67.659,60 PLN a 69.391,10 PLN. Čtyři faktury vystavené žalobkyní pro L.P., kterými žalobkyně prokazuje prodej betonářské oceli L.P., jsou vystaveny stejného data jako výše popsané čtyři faktury, obsahují variabilní symboly č. 20123001, 20123002, 20123003 a 20123004, fakturované částky činí 56.642,30 PLN, 52.797,80 PLN, 57.202,20 PLN a 58.685 PLN, na fakturách je ručně v polštině napsáno potvrzení o převzetí zboží, text je doplněn razítkem Miedzynarodowe przewozy drogowe, L.P., polské DIČ 9541324842. Výpis z bankovního účtu banky Bank Zachodni WBK s.a. ze dne 31.1.2012, kterým žalobkyně prokazuje provedení plateb od L.P. pro žalobkyni za betonářskou ocel, se týká pohybů na bankovním účtu žalobkyně od 1.1.2012 do 31.1.2012, obsahuje mimo jiné čtyři platby od K.S. ze dnů 10.1.2012, 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012, částky odpovídají částkám na fakturách vystavených žalobkyní pro L.P., nejsou označeny variabilními symboly, není specifikován předmět platby, v poznámce je uvedeno, že se jedná o platby za „mpd p.“ s polským DIČ 9541324842. Výpis z předmětného bankovního účtu dále obsahuje čtyři platby, které provedla žalobkyně pro společnost O., s.r.o., tyto platby vždy bezprostředně navazují na jednotlivé platby od K.S., jsou na nich uvedeny variabilní symboly shodné s variabilními symboly na fakturách vystavených O., s.r.o. žalobkyni za betonářskou ocel, u platby ze dne 10.1.2012 je uveden variabilní symbol č.

123000001, částky odpovídají částkám na fakturách vystavených O., s.r.o. pro žalobkyni. Mezinárodní nákladní listy (CMR), kterými žalobkyně prokazuje dodání betonářské oceli do Polska, jsou vystaveny přepravníkem K.P., jsou opatřeny daty 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012, jako odesílatel je uvedena žalobkyně, jako příjemce je uveden L.P., místem nakládky je Ostrava, místem dodání zboží jsou Katowice v Polsku, předmětem přepravy je betonářská ocel. Razítkem Miedzynarodowe przewozy drogowe, L.P., polské DIČ 9541324842 a nečitelným podpisem je potvrzeno řádné doručení zboží. Dodací listy, kterými žalobkyně prokazuje dodání betonářské oceli do Polska, jsou datovány 26.1.2012 a 31.1.2012, v prvním z nich není označen dodavatel, odběratelem je MPD L.P., druh dodávky je betonářská ocel, ručně jsou vypsány dvě SPZ, v druhém z nich je jako dodavatel uvedena žalobkyně, odběratelem je MPD P., druh dodávky je betonářská ocel, ručně jsou vypsány dvě SPZ. Záznamy o provozu vozidel K.P., kterými žalobkyně prokazuje realizaci nakládky a dodání betonářské oceli L.P. do Polska, obsahují seznamy mytných bran, kterými vozidla s SPZ uvedenými na dodacích listech projela dne 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012 na území Polska. Výpisy z transakcí úhrad mytného na území České republiky, kterými žalobkyně prokazuje dodání betonářské oceli L.P. do Polska, obsahují údaje o mytných úsecích, kterými vozidla s SPZ uvedenými na dodacích listech projela dne 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012 na území České republiky. Faktury za nakládku, kterými žalobkyně prokazuje svá tvrzení o skutkovém stavu, jsou ze dnů 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012, jako dodavatel je označena společnost S.P. a.s., jako odběratel je označena společnost I. spol. s r.o., předmětem skladování a manipulace je betonářská ocel, jsou uvedena jména řidičů, kteří betonářskou ocel odvezli, a SPZ vozidel. Svědecká výpověď M.H. ze společnosti I. spol. s r.o., kterou žalobkyně prokazuje svá tvrzení o skutkovém stavu, obsahuje prohlášení, že svědek pro žalobkyni nezajišťoval žádnou službu či obchodní transakci, pokud nakládal zboží, bylo to pro společnost O., s.r.o., o betonářské oceli patřící žalobkyni věděl, že se nacházela ve skladu společnosti S.P. a.s., žádné podrobnosti o nakládce neuvedl.

- 17 Z dalších podkladů založených ve spisovém materiálu předloženém žalovaným soud zjistil, že společnost I. spol. s r.o. prodala předmětnou betonářskou ocel společnosti O., s.r.o. ve dnech 10.1.2012, 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012, tedy ve stejných dnech, kdy ji O., s.r.o. prodala žalobkyni, kdy ji dle svého tvrzení žalobkyně prodala L.P., a kdy (ve dnech 11.1.2012, 26.1.2012 a 31.1.2012) tento zařídil a zrealizoval odvoz do Polska. Z výpisu z bankovního účtu banky Bank Zachodni WBK s.a. ze dne 31.1.2012 soud zjistil, že žalobkyně prodala předmětnou betonářskou ocel za podstatně nižší kupní cenu, než jakou za ni stejného dne obdržela od O., s.r.o. Z vyjádření jednatele žalobkyně při ústním jednání u správce daně dne 25.2.2014 soud zjistil, že tento nevěděl o faktickém místě uskladnění předmětné betonářské oceli ani před nákupem od O., s.r.o. ani po nákupu, zboží viděl pouze na fotografii, nevěděl ničeho o okolnostech převzetí zakoupené betonářské oceli žalobkyní, ohledně prodeje betonářské oceli L.P., který žalobkyně okamžitě po nákupu zrealizovala, nevěděl, jak došlo k navázání spolupráce mezi žalobkyní a L.P. (kterého jednatel ani neznal), jak a s kým konkrétně byl obchod sjednán, zda byla uzavřena kupní smlouva. Tvrdil, že marže byla asi kolem tří procent. Z vyjádření žalobkyně ze dne 12.10.2012 soud zjistil, že žalobkyně neznala konkrétní místo vykládky v Polsku, pouze uváděla, že odvoz zařídil a uhradil L.P. Z Formuláře o mezinárodní výměně informací „SCAC 2004“ soud zjistil, že polské finanční ředitelství k dožádání správce daně dne 1.10.2012 k nákupu betonářské oceli od žalobkyně uvedlo, že L.P.

deklaroval pořízení zboží od žalobkyně ve výši 225.228 PLN, ale transakce nezahrnul do daňového přiznání. Není možné zjistit, zda zboží skutečně přijal, není známa jeho adresa. Dále polské finanční ředitelství uvedlo, že L.P. neměl dostatečné znalosti o transakcích, které byly v minulosti kontrolovány, minimálně od ledna 2012 je nekontaktní, k 10.2.2012 mu byla zrušena registrace k dani z přidané hodnoty. Vzhledem k informacím, kterými disponuje, předpokládá, že L.P. je zapojen do řetězce podniků uskutečňujících transakce s cílem daňového podvodu na dani z přidané hodnoty. Z Formuláře o mezinárodní výměně informací „SCAC 2004“ soud zjistil, že polské finanční ředitelství k dožádání správce daně dne 5.12.2013 uvedlo, že dne 20.11.2013 K.P. dne 20.11.2013 učinil prohlášení, že nikdy neposkytl transportní služby žalobkyni, a že finanční ředitelství nedisponuje žádnými dokumenty k transportním transakcím a nemůže potvrdit transport.

- 18 Podle ust. § 13 zákona o DPH se dodáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Dodáním zboží do jiného členského státu je dodání zboží, které bylo skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu. Za dodání zboží nebo převod nemovitosti se považuje převod vlastnického práva k majetku za úplatu i na základě rozhodnutí státního orgánu nebo vyplývající ze zvláštního právního předpisu, dodání zboží prostřednictvím komisionáře na základě komisionářské smlouvy; toto dodání zboží se považuje za samostatné dodání zboží komitentem nebo třetí osobou a samostatné dodání zboží komisionářem, předání dovezeného zboží, které je ve vlastnictví osoby z třetí země a po propuštění do volného oběhu je předáno další osobě v tuzemsku beze změny vlastnického vztahu.
- 19 Podle odstavce 6 téhož ustanovení se za dodání zboží za úplatu považuje také přemístění obchodního majetku plátcem do jiného členského státu. Přemístěním obchodního majetku se pro účely tohoto zákona rozumí odeslání nebo přeprava majetku tímto plátcem nebo jím zmocněnou třetí osobou z tuzemska do jiného členského státu pro účely uskutečňování jeho ekonomických činností v jiném členském státě. Za dodání zboží do jiného členského státu plátcem se považuje také přemístění zboží, které bylo pořízeno tímto plátcem podle ust. § 16 odst. 4, z tuzemska do jiného členského státu.
- 20 Podle ust. § 64 odst. 1 zákona o DPH je dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.
- 21 Podle odstavce 5 téhož ustanovení dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.
- 22 Podle ust. § 8 odst. 1, 2, 3 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

- 23 Aby plátce mohl osvobodit od daně zboží dodané do jiného členského státu, musí být podle výše uvedeného ustanovení zákona o DPH splněny tři podmínky. Zboží musí být dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě, zboží musí být odesláno či přepraveno do jiného členského státu a doprava musí být zajištěna plátcem nebo pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Plátce tedy musí kromě dalšího prokázat, že zboží fyzicky opustilo území České republiky.
- 24 Žalobkyně označila za nesprávný postup žalovaného, pokud odmítl či neosvědčil žalobkyní předložené důkazy k prokázání, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu a tam dodáno daňovému subjektu. K tomu je třeba podotknout, že tvrzení žalobkyně o odmítnutí jí navržených důkazů je zavádějící. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný označené důkazy (až na jediný, navržený v odvolacím řízení – k tomu viz níže) provedl, dospěl však k závěru, že důkazy neposkytují poznatky o předmětu dokazování, tedy o tom, zda bylo zboží skutečně přepraveno do Polska a dodáno polskému daňovému subjektu.
- 25 Důkaz evidencí pohybu vozidel z mýtné brány z území Polska žalovaný správně vyhodnotil jako nezpůsobilý prokázat přepravu předmětného zboží do členského státu Evropské unie, když nebylo prokázáno, že vozidla zaznamenaná v mýtných branách přepravují právě zboží dodávané žalobkyní polskému daňovému subjektu. Je zde rozpor mezi tvrzením žalobkyně, že nebyla objednatelem přepravy, a obsahem mezinárodního nákladního listu (CMR), kde je jako odesílatel uvedena právě žalobkyně. Zároveň je zde tvrzení přepravce, který uvedl, že žalobkyni nikdy neposkytl přepravní služby, a faktury za nákladku zboží, kde je jako dodavatel označena zcela jiná obchodní společnost, jako odběratel je označena obchodní společnost, která předmětné zboží prodala prodejci, od něž jej koupila žalobkyně. Žalobkyně pak nenabídla žádné tvrzení ani důkaz o místě určení zboží. Za této důkazní situace nic nesusvědčí pro závěr, že by vozidla, která jsou zaevidována v mýtných branách, měla přepravovat právě zboží prodané žalobkyní polskému daňovému subjektu.
- 26 Také důkaz bankovním výpisem žalovaný správně vyhodnotil jako nezpůsobilý prokázat přepravu předmětného zboží do členského státu Evropské unie. Skutečnost, že žalobkyně obdržela finanční plnění, neprokazuje ničeho o faktickém přemístění zboží. Navíc není pravdivé tvrzení žalobkyně, že bankovní výpisy obsahují stejné variabilní symboly jako na daňových dokladech, neboť předmět plateb není na bankovním výpisu nijak specifikován.
- 27 Ani ostatní důkazní prostředky předložené žalobkyní nebo získané správcem daně neosvědčily pravdivost tvrzení žalobkyně o přepravě zboží daňovému subjektu do jiného členského státu Evropské unie. Faktury za prodej zboží nemají žádnou vypovídací hodnotu o tom, jak bylo následně s předmětným zbožím manipulováno, obsah dodacích listů je v nesouladu s obsahem faktur za nákladku i s obsahem mezinárodních nákladních listů (CMR), evidence pro daňové účely není způsobilá prokázat skutečné dodání zboží do členského státu Evropské unie. Výpisy z transakcí úhrad mýtného na území České republiky nejsou způsobilé prokázat tvrzení žalobkyně vzhledem k rozporu jejího tvrzení s fakturami za nákladku, dle nichž byly dodavatelem i odběratelem jiné obchodní společnosti. Výpověď jednatele společnosti, která předmětné zboží prodala prodejci, od

něž jej koupila žalobkyně, vyvrací tvrzení žalobkyně, že tato společnost za žalobkyni převzala koupené zboží. Potvrzení o převzetí zboží v Polsku, opatřené razítkem polského daňového subjektu, které je ručně poznamenáno na faktuře za přepravu zboží, je vzhledem ke všem rozporům v listinných důkazech nevěrohodným důkazem, o jeho účelovosti svědčí i nepřiznání zboží příslušnému polskému správci daně.

- 28 Žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně vyhodnotil výpověď majitele přepravní společnosti, který uvedl, že žalobkyni nikdy neposkytl přepravní služby a nepotvrdil přepravu dle dokladů předložených žalobkyní; podle žalobkyně je možné, že si majitel přepravní společnosti jednoduše přepravu nepamatoval, případně o ní vzhledem k velikosti přepravní společnosti neměl infomace. Nelze vyloučit, že si přepravce nevybaví veškeré své zakázky. I za této situace však zůstává tvrzení žalobkyně o dodání předmětného zboží do Polska neprokázané a je na žalobkyni, aby jej prokázala jinými důkazními prostředky.
- 29 Žalobkyně v odvolacím řízení jako další důkazní prostředek označila svědecké výpovědi řidičů přepravce. Žalovaný však z faktur za nakládku zboží zjistil, že přeprava, o níž žalobkyně tvrdí, že je podkladem pro její osvobození od daně z přidané hodnoty, se týkala zboží jiného dodavatele i odběratele, jak ostatně potvrzuje i svědecká výpověď jednatele odběratele. Závěr žalovaného o nezpůsobilosti uvedených svědeckých výpovědí k prokázání, že bylo přepravováno právě zboží prodané žalobkyní polskému daňovému subjektu, má tedy oporu ve správním spisu a je správný. Není povinností správce daně provést všechny důkazy navržené účastníkem daňové kontroly. Správce daně určuje, zda navržený důkaz má význam pro objasnění věci, v opačném případě jde o důkaz nevýznamný, neupotřebitelný, jehož provedení by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti daňového řízení (ust. § 7 daňového řádu).
- 30 Lze shrnout, že důkazní prostředky, které žalobkyně správci daně předložila k vyvrácení pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání, neobjasnily pochybnosti správce daně o údajích uváděných žalobkyní v daňovém přiznání. V případě listinných důkazů, které žalobkyně k prokázání svých tvrzení navrhovala, jde o dokladové prokazování, které nemůže vyvrátit vzniklé pochybnosti o tom, že ke skutečnému dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie v rozsahu vymezeném doklady fakticky došlo. V případě důkazů svědeckými výpověďmi žalovaný řádně objasnil, proč nejsou způsobilé vyvrátit pochybnosti o skutečném dodání zboží do členského státu Evropské unie. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými důkazními prostředky, mimo jiné i výsledky mezinárodní spolupráce správců daně v oblasti daně z přidané hodnoty, provedl podrobné a vyčerpávající hodnocení těchto důkazů i své závěry o jejich hodnotě vzhledem k žalobkyní dokazovaným skutečnostem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, v čem žalovaný spatřuje nedostatek důkazů o tom, že uvedená zdanitelná plnění byla prokazatelně dodáním zboží do Polska. Soud přitom považuje za potřebné připomenout, že břemeno tvrzení a důkazní břemeno nesla žalobkyně, která svoji povinnost unést procesní břemena v posuzovaném daňovém řízení nesplnila.
- 31 Jestliže žalobkyně v podané žalobě s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2011 č.j. 7 Afs 86/2010-91namítala, že nemůže nést odpovědnost za neaktivitu odběratele dodaného zboží, tedy polského daňového subjektu, není tato námitka případná.

Podstatou odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž závěr, že nebylo prokázáno, že došlo k fyzickému opuštění zboží prodávajícím a k jeho fyzickému dodání kupujícímu z jednoho členského státu do druhého. Nekontaktnost polského daňového subjektu, který předmětné transakce nezahrnul do daňového přiznání, je pouze další skutečností, která oprávněně zpochybňuje tvrzení žalobkyně a vyvolává podezření, že na tento daňový subjekt bylo fiktivně vykazováno dodávání zboží do jiného členského státu Evropské unie za účelem jeho osvobození od daně z přidané hodnoty.

- 32 Ani argumentace žalobkyně judikaturou Evropského soudního dvora (rozsudkem ze dne 12.1.2006, sp.zn. C-354/2003 – OPTIGEN) o nemožnosti přičítat k tíži daňového subjektu nepřiznání daně z přidané hodnoty jiným subjektem v řetězci dalších dodávek, není přiléhavá, neboť nelze opomenout skutečnost, že také Evropský soudní dvůr dospěl k závěru, že daňovým subjektem, který nese v daňovém řízení břemeno tvrzení i důkazní břemeno, musí být prokázáno, že došlo k fyzickému opuštění zboží prodávajícím a k jeho fyzickému dodání kupujícímu z jednoho členského státu do druhého. V daném případě však k prokázání uvedených skutečností nedošlo. Jinými slovy není v rozporu s judikaturou Evropského soudního dvora, pokud správce daně požadoval po žalobkyni předložení dalších důkazních prostředků, které by prokazovaly žalobkyní tvrzenou skutečnost, že uvedené zboží fyzicky opustilo území České republiky a bylo dodáno daňovému subjektu do Polska.
- 33 Ze všech výše uvedených důvodů má soud za to, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru, vydanému správcem daně, jímž byla žalobkyni vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za leden 2012, a protože soud neshledal důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného ve smyslu žalobkyní uplatněných námitek, rozhodl o zamítnutí žaloby podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
- 34 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný požadoval přiznání náhrady nákladů řízení odpovídající paušální náhradě nákladů řízení nezastoupeného účastníka ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7.10.2014 ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. K obdobným nárokům uplatňovaným žalovanými správními orgány se opakovaně ve své judikatuře vyjádřil Nejvyšší správní soud, který konstantně zastává názor, že tento nálezu Ústavního soudu (ani navazující zákonná úprava ust. § 151 odst. 3 občanského soudního řádu) nejsou ve správním soudnictví aplikovatelné, a to ani v situaci, kdy o přiznání paušální náhrady nákladů žádá žalobce, ani v situaci kdy o ni žádá žalovaný (srovnej blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 7 Afs 111/2014-47). Z toho důvodu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu